

Εστω κι αν όλα γίνονταν για την καρδιά της Ωραίας Ελένης, η αιτία του πολέμου παραμένει στη σκιά του έπους. Η Ιλιάδα ελάχιστα την προβάλλει. Κι ενώ κανονικά οι Τρώες θα έπρεπε να την εχθρεύονται ως την πέτρα του σκανδάλου και την υπαίτια των συμφορών τους, ο Όμηρος τους εμφανίζει να την θαυμάζουν. Καθώς την έβλεπαν να περνά ανάμεσά τους, οι προεστοί των Τρώων κουτσομπόλευαν (Γ 156 κ.ε.):

«Δεν πρέπει να θυμώνει κανείς που οι Τρώες και οι Αχαιοί με τις όμορφες κνημίδες τραβούν βάσανα για μια τέτοια γυναίκα πολύ καιρό. Μοιάζει στην όψη τρομερά με τις αθάνατες θεές».

Και, αμέσως έπειτα, ο ίδιος ο βασιλιάς Πρίαμος της είπε (Γ 162 κ.ε.):

«Έλα, αγαπητό μου παιδί, και κάθισε μπροστά μου (...)»* καθόλου δεν μου φταις εσύ, οι θεοί είναι που μου φταίνε, αυτοί που μου σήκωσαν τον πολυδάκρυτο πόλεμο των Αχαιών».

Αλλά και η ίδια έτρεφε απέραντο σεβασμό στον πεθερό της (Γ 172 κ.ε.):

«Σεβασμό μαζί και φόβο μου γεννάς, καλέ μου πεθερέ. Μακάρι να προτιμούσα τον κακό το θάνατο τότε που ακολούθησα εδώ το γιο σου (...). Αυτά όμως δεν έγιναν* γι' αυτό κι έχω λιώσει κλαίγοντας».

Βρισκόταν σε ξένη γη, μακριά από το σπίτι της και τις φίλες της. Όταν η Ίριδα πήγε να την βρει, η Ελένη ύφαινε «μεγάλο πανί διπλό πορφυρό και σκορπούσε μέσα του πολλούς αγώνες των Τρώων που δαμάζουν τα άλογα και των Αχαιών των σκεπασμένων με χαλκό, που τους τραβούσαν εξαιτίας της κάτω από τα χέρια του Άρη» (Γ 125 κ.ε.).

Ήταν όταν της αναγγέλθηκε ότι ο άντρας της και ο εραστής της επρόκειτο να μονομαχήσουν. Ανέβηκε στα τείχη να δει, έστω κι από μακριά, τον Μενέλαο με κάποια δόση

νοσταλγίας.

(τελευταία επεξεργασία, 3 Φεβρουαρίου 2022)